

Men derutanför hvad väsen!
Hur det mumlar öfver marken,
Hur det hviskar öfver gräsen
I den doftuppfyllda parken!
Hör, liljorna knota
I skinande rad,
De klaga, de hota
Med skälfvande blad.

»Vår hon var — och bort hon drager!
Hennes sinne var en liljas,
Hennes växt jungfruligt fager.
Syster, skola nu vi skiljas?
Det manliga slägte
Är vildt i sin brand;
O ve, att du räckte
Åt mannen din hand!